USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 6. 8. 2026 o stížnosti, kterou podal vyžádaný [anonymizována dvě slova], narozen [datum] v obci [jméno] [příjmení], Ukrajina, občan Ukrajiny, trvale bytem Ukrajina, Zakarpatská oblast, Užhorodský okres, [územní celek], ulice [anonymizována dvě slova], v České republice bytem [adresa], proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2026, č. j. 8 Nt 305/2026-116,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Krajský soud v Praze (dále jen„ krajský soud“) rozhodl podle § 95 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen z. m. j. s.), že je přípustné vydání vyžádaného na Ukrajinu na základě žádosti Generálního prokurátora Ukrajiny o vydání ze dne 14. 11. 2025, resp. i jejích příloh, a to k trestnímu stíhání pro trestný čin„ neoznámení zvlášť závažných trestných činů spáchaných organizovanou skupinou“ podle § 28 odstavec 3 a § 396 odstavec 1 trestního zákoníku Ukrajiny, dále pro trestný čin„ legalizace výnosů z trestné činnosti (majetku) v rámci organizované skupiny“ podle § 209 odstavec 3 trestního zákoníku Ukrajiny a pro trestný čin„ použití vědomě padělaných dokladů organizovanou skupinou“ podle § 28 odstavec 3 a § 358 odstavec 4 trestního zákoníku Ukrajiny jichž se měl v období od června 2022 do května 2024 dopustit jednáním podrobně specifikovaným ve výrokové části napadeného usnesení. O přípustnosti vydání bylo rozhodnuto za současného přijetí ujištění poskytnutého Generální prokuraturou Ukrajiny dne 14. 11. 2025, přičemž znění ujištění krajský soud citoval ve výroku napadeného usnesení. V odůvodnění usnesení také krajský soud konstatoval, že stíhané jednání by podle právního řádu České republiky mohlo být posouzeno jako trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, 2, 4 písm. a) trestního zákoníku.

2. V odůvodnění svého usnesení krajský soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro konstatování přípustnosti vydání vyžádaného k trestnímu stíhání pro skutky popsané ve výroku napadeného usnesení. V odstavcích 4. až 5. odůvodnění napadeného usnesení krajský soud zaujal podrobně odůvodněné stanovisko ke splnění podmínek Evropské úmluvy o vydávání. Konstatoval, že Ukrajina je smluvní stranou Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. 12. 1957 (včetně jejích tří dodatkových protokolů) a že předmětná extradiční žádost splňuje požadavky úmluvy. V odstavcích 6. až 10. odůvodnění napadeného usnesení se krajský soud rovněž velice podrobně věnoval jednotlivým důvodům nepřípustnosti vydání vyjmenovaným v § 91 odst. 1 z. m. j. s . Žádný z těchto důvodů neshledal, neboť ve vztahu k nim neexistuje žádná ze zákonných obligatorních překážek podle § 91 odst. 1 z. m. j. s ., která by pozitivnímu rozhodnutí o přípustnosti vydání vyžádaného bránila. Za pozornost zejména stojí zjištění krajského soudu, že vyžádaný je státním občanem Ukrajiny a nejde o osobu, které by byla v tuto chvíli udělena mezinárodní ochrana podle § 91 odst. 1 písm. b) z. m. j. s ., přičemž dočasná ochrana a ani podání žádosti o azyl nejsou důvodem nepřípustnosti extradice. Krajský soud dále zdůraznil, že Ukrajinská strana poskytla ujištění, že trestní řízení a soudní proces proti vyžádanému by probíhal na území vzdáleném od zóny aktivních bojových akcí a v případě, že by mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody či byl vzat do vazby, výkon těchto opatření by probíhal v jedné z institucí schválených Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny. Argumentaci vyžádaného, že na Ukrajině aktuálně nikde není zcela bezpečno, proto krajský soud odmítl. Krajský soud shrnul, že nezjistil žádný důvod, pro který by bylo vydání vyžádaného na Ukrajinu nepřípustné.

Zdůraznil, že Ukrajina poskytla záruky týkající se zajištění práva na spravedlivý proces mimo válečnou zónu, a dále též záruky, že pokud bude vyžádaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, bude mu zajištěna řádná lékařská péče, nebude podroben fyzickému ani psychickému mučení a bude trest vykonávat v předem určených nápravných zařízeních. Česká strana je oprávněna vyžadovat veškeré informace vztahující se k trestnímu řízení i k případnému výkonu trestu odnětí svobody.

3. Proti uvedenému usnesení podal vyžádaný prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě stížnost, kterou následně podrobně odůvodnil. Vyžádaný napadá usnesení krajského soudu o přípustnosti vydání na Ukrajinu v celém rozsahu. Prvořadě vyžádaný upozorňuje na riziko porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen„ Úmluvy“). Krajský soud sice zjistil nevyhovující podmínky v ukrajinských věznicích a vazebních zařízeních, avšak podle stížnosti z těchto zjištění nevyvodil odpovídající závěr o reálném nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení. Vyžádanému přitom jako osobě stíhané na Ukrajině hrozí zejména umístění do vazebního zařízení. Stížnost vyžádaného dále zpochybňuje spolehlivost ukrajinských záruk ohledně umístění vyžádaného mimo bojovou zónu a jejich kontroly českým zastupitelským úřadem. Krajský soud podle ní neposoudil jejich určitost, závaznost, ověřitelnost a reálnou vymahatelnost v podmínkách válečného stavu. Vyžádaný mimo to namítá, že krajský soud nepřípustně přenesl důkazní břemeno výlučně na něj, ačkoli měl z úřední povinnosti prověřit hájitelnou námitku politického pronásledování jeho osoby. Tu spojuje s rodinnými vazbami na tchána, bývalého funkcionáře a politického oponenta současné ukrajinské státní moci. Krajský soud se podle stížnosti rovněž nevypořádal s konkrétním rizikem povolání vyžádaného, narozeného roku 1991, k výkonu vojenské služby v rámci všeobecné mobilizace. Poskytnuté informace a záruky se podle něj této situace netýkají. Krajský soud dále dle argumentace vyžádaného rozhodl ještě před obdržením informace Ministerstva vnitra o tvrzené žádosti vyžádaného o mezinárodní ochranu. Současně vycházel z více než rok starého podkladu o bezpečnostní a lidskoprávní situaci na Ukrajině, ačkoli měl opatřit aktuální informace. Stížnost konečně poukazuje i na zjištění samotného krajského soudu o slabosti ukrajinského soudního systému, korupci, politickém vměšování a problematické praxi při získávání doznání. Ve spojení s tvrzenou politickou motivací stíhání mají tyto okolnosti svědčit o riziku zhoršení postavení vyžádaného. Na základě všech uvedených důvodů vyžádaný navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadené usnesení zrušil a sám rozhodl tak, že vydání vyžádaného na Ukrajinu je nepřípustné, případně aby uložil krajskému soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl.

4. Vrchní soud v Praze (dále jen vrchní soud) na podkladě podané stížnosti podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a s ohledem na dále uvedené neshledal stížnost důvodnou.

5. Krajský soud rozhodoval o přípustnosti vydání vyžádaného na základě návrhu státního zástupce, tedy kompetentního orgánu, který mu byl předložen spolu s extradičními materiály poskytnutými vyžadující stranou. Krajský soud nařídil k projednání návrhu veřejné zasedání, kterého se vyžádaný účastnil osobně, měl možnost vypovídat a vyjádřit se i k prováděným listinným důkazům. V celém průběhu extradičního řízení byl zastoupen obhájcem a měl možnost užít jazyka, kterému rozumí. Vrchní soud tak neshledal v řízení před krajským soudem, ale ani v předchozím předběžném šetření, žádné vady. Nad rámec dokazování provedeného krajský soudem doplnil vrchní soud důkazy o dotazy ohledně aktuálního pobytu vyžádaného, přičemž dle úředního záznamu ze dne 6. 8. 2026 se vyžádaný nadále zdržuje na území České republiky na témže místě pobytu.

6. Věcně správným byl shledán i výrok napadeného usnesení. Krajský soud v odůvodnění usnesení vysvětlil, jakými úvahami a na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že není dán žádný z důvodů nepřípustnosti vydání vyžádaného vyjmenovaných v § 91 odst. 1 z. m. j. s . Na tuto správnou a logickou argumentaci může vrchní soud pro stručnost odkázat.

7. K námitkám vyžádaného uplatněným ve stížnosti vrchní soud uvádí následující. V zásadě všechny argumenty proti přípustnosti vydání byly vzneseny vyžádaným již v řízení před krajským soudem a krajský soud se s nimi vypořádal, a proto lze odkázat v tomto směru na odůvodnění napadeného usnesení. Nad jeho rámec vrchní soud podotýká, že vyžádaný ve své stížnosti deklaruje ohrožení svých základních práv a svobod a obavu z pronásledování ve vyžadujícím státu, tedy důvody nepřípustnosti podle § 91 odst. 1 písm. o), p) z. m. j. s ., toliko obecně. Proto také vrchní soud k argumentaci vyžádaného předem podotýká, že Ústavní soud v této souvislosti dovodil, že pro posouzení přípustnosti vydání k trestnímu stíhání do jiného státu není podstatné ani takto, jak často dochází v určité zemi k excesům na poli základních práv a svobod a zda a jak jsou následně řešitelné. Podstatné je, zda je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu důvodné se domnívat, že k takovému excesu, ať už v průběhu soudního řízení, anebo v průběhu omezení osobní svobody v souvislosti se soudním řízením, může dojít právě v dané věci (nález Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 1017/14). Dle další judikatury Ústavního soudu (srovnej např. nález ze dne 2. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 2299/19, či usnesení ze dne 19. 7. 2016, sp. zn. I. ÚS 1149/16 či usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2024, sp. zn. III. ÚS 185/24) se přitom nemůže jednat o rozhodování paušální, ale má být založeno na konkrétním posouzení reálného rizika, a to na základě ověření z objektivních zdrojů a od spolehlivějších autorit. Z napadeného usnesení, z obsahu spisu a z vyjádření samotného vyžádaného ve stížnosti je zřejmé, že vyžádaný v žádné fázi řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, natožpak závažné důvody, které by ve vztahu k jeho osobě mohly vyvolat konkrétní obavu z toho, že by měl být v případě vydání vystaven mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či že by ve vztahu k jeho osobě mělo dojít k flagrantnímu odepření spravedlnosti či zásahu jeho základních práv a svobod. Proto nemá vrchní soud prezentovanou obavu vyžádaného z diskriminačního zacházení za oprávněnou. K jednotlivým námitkám vyžádaného pak vrchní soud dodává následující. Pokud jde o námitku porušení čl. 3 Úmluvy a bezpečnostní situace na Ukrajině, krajský soud nezpochybnil, že obecná situace v ukrajinském vězeňství a zejména ve vazebních zařízeních vykazuje nedostatky. V odůvodnění se výslovně zabýval přeplněností některých zařízení, materiálními a hygienickými podmínkami, úrovní stravování a zdravotní péče i důsledky ozbrojeného konfliktu. Současně však správně vyhodnotil, že obecné nedostatky samy o sobě nepostačují k závěru, že právě u vyžádaného existuje reálné a individualizované nebezpečí zacházení odporujícího čl. 3 Úmluvy. Z důkazně provedených zpráv vyplynulo, že poměry se podstatně liší podle konkrétního zařízení a oblasti. Zásadně horší situace je v územích dotčených či ohrožených bojovými operacemi. Ve vztahu ke státem kontrolovanému území Ukrajiny byly zjištěny také okolnosti svědčící o fungování monitorovacích mechanismů, o postupné reformě vězeňství a o existenci právních i institucionálních nástrojů k ochraně vězněných osob. Materiály současně neprokazují, že by špatné zacházení s osobami ve vazbě nebo výkonu trestu bylo na území kontrolovaném ukrajinskou vládou systémovou a neodvratitelnou skutečností. Pro posouzení věci mají zásadní význam dále konkrétní záruky poskytnuté Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny Ukrajinská strana se zavázala, že vyžádaný nebude podroben mučení, krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, že bude respektováno jeho právo na spravedlivý proces a na obhajobu, a že v případě omezení osobní svobody bude umístěn v zařízení Státní vězeňské služby Ukrajiny mimo území bojových operací i jejich bezprostřední blízkosti. Záruky zahrnují rovněž požadavek maximálního zajištění bezpečí, včetně umístění v zařízení vybaveném kryty, přístup ke zdravotní péči, možnost obrátit se na Velvyslanectví České republiky na Ukrajině a možnost pravidelných návštěv zástupců tohoto zastupitelského úřadu, popřípadě jiné konzulární instituce, s právem komunikace s vyžádaným bez přítomnosti třetích osob. Nejde tedy o pouhé obecné prohlášení o respektování lidských práv, jak dovozuje stížnost, nýbrž o záruky adresované konkrétně vyžádanému, vymezující způsob jeho umístění, podmínky bezpečnosti, zajištění zdravotní péče i mechanismus následné kontroly jejich dodržování. Krajský soud se jejich obsahem zabýval jednotlivě a přesvědčivě vysvětlil, proč je ve spojení s ostatními zjištěními považuje za dostatečné. Stížnost neuvádí žádnou konkrétní

okolnost, která by v daném případě věrohodnost těchto záruk vyvracela. Argument, že záruka umístění mimo bojovou zónu sama potvrzuje rizikovost celkového prostředí, nevystihuje její účel. Právě s přihlédnutím k probíhajícímu ozbrojenému konfliktu záruka individualizovaně eliminuje riziko, které by jinak mohlo plynout z neurčitého místa výkonu vazby či trestu. Nelze proto dovodit, že by vydáním vyžádaného vzniklo reálné nebezpečí porušení čl. 3 Úmluvy nebo že by byla dána překážka podle § 91 odst. 1 písm. o) z. m. j. s . Ani výhrady vůči fungování ukrajinské justice neodůvodňují závěr o nepřípustnosti vydání. Krajský soud správně nezamlčel kritické poznatky o korupci, politickém vměšování, neefektivitě části soudního systému a o některých problematických jevech v trestním řízení. Současně však vycházel i z poznatků o reformních krocích, institucionálních zárukách, bezplatné právní pomoci a dostupnosti obhajoby. Správně tak rozlišil mezi obecnými nedostatky systému a konkrétním nebezpečím, že právě vyžádanému bude odepřeno právo na spravedlivý proces. Takové konkrétní nebezpečí z dosavadního spisu neplyne. Vyžádaný již v ukrajinském řízení využil právní pomoci ukrajinského advokáta, který jeho jménem podal stížnost proti oznámení o podezření a následně odvolání proti rozhodnutí o této stížnosti. Tato okolnost prakticky dokládá, že přístup vyžádaného k obhajobě není iluzorní. Nadto je zachování plného práva na obhajobu a neomezeného přístupu k obhájci součástí výslovných záruk vyžadujícího státu. Obecně uváděné nedostatky proto jak výše uvedeno samy o sobě nedosahují intenzity, jež by bránila vyslovení přípustnosti vydání. Vrchní soud k další námitce vyžádaného ohledně nesprávného vypořádání otázky politické motivace jeho ukrajinského trestního stíhání nepřehlédl, že povinnost zkoumat důvody nepřípustnosti vydání podle § 91 z. m. j. s . tíží soud z úřední povinnosti. Tato povinnost však neznamená, že při absenci konkrétních indicií musí soud provádět dokazování k pouhým spekulativním tvrzením vyžádaného. Jinými slovy vyžádaný se zásadně mýlí, pokud se v této souvislosti odvolává na nepřípustný přenos důkazního břemene na jeho osobu, a dovozuje, že uvedené nejasnosti ohledně jeho hájitelného tvrzení jdou k tíži extradiční žádosti. Odborná literatura v tomto směru uvádí, že v extradičním řízení neplatí zásada in dubio pro reo, a proto v případě, že se osobě, o jejíž vydání jde, nepodaří na podporu tvrzení o existenci rozhodnutí ve třetím státu předložit takové důkazy, jež bude možné ověřit, je nutno takové tvrzení považovat za neprokázané. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva nemohou být nepodložená a neověřitelná tvrzení osoby, o jejíž vydání jde, dostatečným důkazem existence reálného nebezpečí porušení práva na ochranu před mučením a jiným krutým, nelidským či ponižujícím zacházením; není důvod toto pravidlo nevztáhnout i na tvrzení týkající se existence jiných důvodů nepřípustnosti vydání (srov. POLÁK, P., HUCLOVÁ, H., KUBÍČEK, M., HABARTOVÁ, N., ZRONEK, J. Zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Komentář. (Systém ASPI). Wolters Kluwer (cit. 2026 -5-22). ASPI_ID KO104_2013CZ. Dostupné z: www.aspi.cz ISSN 2336-). Krajský soud přitom námitku politické motivace trestního stíhání vyžádaného neodmítl pouze s odkazem na ujištění ukrajinských orgánů. Posuzoval charakter stíhaného jednání, obsah extradiční žádosti a její přílohy, jakož i konkrétní tvrzení vyžádaného. Skutkový děj popsaný v žádosti se týká majetkové a trestné činnosti a padělání dokumentů páchané v rámci organizované skupiny a nevykazuje politický ani vojenský charakter. Samotné tvrzení, že trestní stíhání souvisí s osobou tchána vyžádaného, bývalého funkcionáře a politického oponenta současné ukrajinské státní moci, nebylo doplněno žádnými konkrétními údaji o jeho politické činnosti, o jeho vztahu ke stíhané věci ani o jednání orgánů, z něhož by bylo možno dovodit účelové trestní stíhání vyžádaného. Na základě dosavadních podkladů proto není důvodná obava, že by vyžádaný byl stíhán nebo v trestním řízení znevýhodněn pro politické názory, rodinné vazby nebo jiný obdobný diskriminační důvod. Překážka podle § 91 odst. 1 písm. p) z. m. j. s . proto dána není. Námitky, že se vyžádaný stíhaného jednání nedopustil nebo že je věc vykonstruována, směřují převážně proti skutkovému základu zahraničního trestního stíhání. Jejich meritorní posouzení ovšem nepřísluší českým soudům rozhodujícím o přípustnosti vydání. Námitka možného povolání vyžádaného k vojenské službě je rovněž obecná. Vyžádaný neuvedl ani nedoložil, že by byl k vojenské službě povolán, že by proti němu bylo vedeno řízení pro nesplnění vojenské

povinnosti, případně že by existovaly jiné individualizované okolnosti nasvědčující bezprostřednímu a konkrétnímu riziku jeho mobilizace po vydání. Z podkladů opatřených krajským soudem plyne, že osoby ve výkonu trestu odnětí svobody a osoby, vůči nimž jsou uplatněna příslušná donucovací opatření, nepodléhají registraci na odvodních místech a jsou vyřazeny z vojenské evidence. V případě vyžádaného, který má být vydán za účelem trestního stíhání, nelze bez dalšího předjímat, jak bude v jeho věci rozhodnuto o případném omezení osobní svobody ani jak dlouho bude trestní řízení probíhat. Především však samotná hypotetická možnost, že by se na vyžádaného jako na ukrajinského občana mohla ze zákonem stanovených podmínek vztahovat obecná branná povinnost, bez prokázání dalších konkrétních okolností nepředstavuje důvod nepřípustnosti vydání podle § 91 odst. 1 písm. o) ani písm. p) z. m. j. s . (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 6. 2024, sp. zn. 14 To 62/2024, uveřejněné pod. č. 54/2025 Sb. rozh. tr.). Krajský soud dále správně zjistil, že vyžádanému byla v České republice poskytnuta dočasná ochrana. Ta sama o sobě není udělením mezinárodní ochrany ve smyslu § 91 odst. 1 písm. b) z. m. j. s . Vyžádaný krátce před veřejným zasedáním oznámil, že podal žádost o mezinárodní ochranu. Krajský soud tuto okolnost ověřoval dotazem u Ministerstva vnitra, avšak odpověď do rozhodnutí neobdržel. Tato okolnost nebránila tomu, aby krajský soud rozhodl o přípustnosti vydání. Podle přiměřeného užití stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl ÚS-st. 37/13, mohou řízení o přípustnosti vydání a řízení o mezinárodní ochraně probíhat souběžně. Neskončené řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je překážkou povolení a realizace vydání, nikoli samo o sobě překážkou rozhodnutí soudu o jeho přípustnosti. Bude-li tedy ověřeno, že řízení o mezinárodní ochraně skutečně probíhá, ministr spravedlnosti nemůže o povolení vydání rozhodnout před jeho pravomocným skončením, nejde-li o opakovanou žádost. Krajský soud proto postupoval v souladu s uvedenými principy, když otázku prověřoval, avšak na její výsledek nevyčkával. Stížnost vyžádaného dále důvodně připomíná, že posouzení překážek vydání musí vycházet z aktuální situace. Krajský soud však nevycházel pouze z jediného podkladu ze dne 3. 6. 2025, ale z více materiálů různého původu, které hodnotil ve vzájemné souvislosti s konkrétními zárukami vyžadujícího státu. Stěžovatel přitom neoznačil žádnou novější konkrétní informaci ani změnu poměrů, jež by zjištění krajského soudu podstatně zpochybňovala. Pouhý časový odstup materiálu Ministerstva vnitra České republiky proto bez dalšího neznamená neúplnost skutkového stavu, zvláště když bezpečnostní rizika plynoucí z ozbrojeného konfliktu byla výslovně pokryta individualizovanými zárukami o místě vedení řízení a případného umístění vyžádaného.

8. Vrchní soud v Praze ze všech uvedených důvodů rozhodnutí o přípustnosti vydání shledal správným, naproti tomu stížnost vyžádaného shledal nedůvodnou, a proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 6. srpna 2026

JUDr. Milan Štejr
předseda senátu